

ЧАРІВНИЙ ПЕРСТЕНЬ

Жив собі на світі бідний хлопець. Одного дня каже він своїй матері:

— Піду я, мамо, мандрувати світом. У нашому селі за мене й сухого каштана не дають. Що з мене тут путнього вийде? Вирушу на пошуки свого щастя! А там і для тебе, матусю, настануть радісні дні.

Сказав — і вирушив у дорогу.

Дістався він до якогось міста і став бродити вулицями. Бачить, плентається вгору бабуся, несе на коромислі два великих відра з водою, а сама ледве дихає.

Підійшов хлопець до бабусі й каже:

— Давайте, бабуся, я донесу воду. Не годиться вам тягати таку ношу.

Підхопив він відра, доніс їх до бабусиноного будинку, піднявся сходами й поставив відра на кухні. А на кухні було повнісінько собак і котів. Стали вони тертися об ноги своєї господині, повискувати, муркотіти.

— Чим же тобі віддячити? — запитала бабуся.

— Спасибі,— каже юнак.— Нічого мені не треба. Я просто хотів допомогти вам.

— Почекай мене тут, синку,— сказала старенька, вийшла з кухні й повернулася з каблучкою в руці. На вигляд вона

не коштувала й чотирьох сольдо. Бабуся наділа її хлопцеві на палець і сказала:

— Каблучка ця безцінна. Якщо ти захочеш чогось, поверни її навколо пальця, тут усе й здійсниться. Тільки дивися не загуби її, бо погано буде. А для вірності дам я тобі kota й собаку, вони підуть за тобою всюди. Тварини вони сильні і не сьогодні, так завтра тобі знадобляться.

Подякував хлопець бабусі й пішов своєю дорогою. Але, чесно кажучи, не повірив він жодному її слову, а тому й подарунки не здалися йому чимось цінним. «Базікає стара»,— вирішив він про себе. І навіть не подумав повернути каблучку хоча б для спроби.

Вийшов він із міста, а кіт і собака побігли за ним. Хлопець дуже любив тварин і був радий, що в нього з'явилися кіт і собака. Він грав із ними, а вони бігали й стрибали. Так і не помітили, як увійшли в ліс. Настала ніч, хлопець ліг відпочити під деревом, а кіт і собака влаштувалися поряд. Але хлопець ніяк не міг заснути, бо дуже зголоднів. Тут він і згадав про каблучку та вирішив її випробувати.

Повернув він каблучку навколо пальця і сказав:

— Хочу їсти й пити!

Ледь вимовив він ці слова, як перед ним з'явився стіл і три стільці, а на столі повнісінько всіляких страв і напоїв. Хлопець сів, пов'язав собі на шию серветку. Всадив kota із собакою, їм теж пов'язав серветки, і всі троє почали наминати за обидві щоки. Тепер хлопець повірив у свою каблучку!

Поїли вони, хлопець розтягнувся на землі і почав мріяти про чудеса, які він тепер може робити. Але найважче було вибрати: то він захотів собі купи срібла й золота, то йому більше до душі були коні й карети, то замки й землі. Усе нові й нові бажання спадали йому на думку. «Так і з глузду з'їхати недовго,— вирішив він нарешті, коли не зміг уже нічого більше придумати.—

Скільки разів я чув, що люди втрачають розум, коли їм дістається багато грошей. Ну, а я хочу

свою голову на плечах зберегти. На сьогодні досить, а завтра час покаже».

Тут він повернувся на бік і міцно заснув. Собака ліг у нього в ногах, кіт — у головах, і так вони всю ніч стерегли хазяїна.

Прокинувся хлопець, а сонечко вже сяє над зеленими деревами, віє свіжий вітерець, пташки співають, і втома його куди й ділася. Надумав він було захотіти спритного коня, та так добре й вільно було в лісі, що хлопець вирішив іти пішки. Надумав собі сніданок, та навкруги росла така смачна суниця, що нічого іншого йому й не хотілося. Захотів пити, але неподалік бринів струмок із такою прозорою водою, що вирішив він напиться з долоні.

Так ішов хлопець полями й лугами і нарешті дістався до великого палацу. А там біля вікна сиділа красуня. Побачила вона хлопця й ласкаво йому посміхнулася. Хлопець підняв очі. Хоч каблучку він і зберіг, але серце втратив тієї ж миті. «Ось і настав час попросити допомоги в каблучки»,— подумав він. Повернув її й промовив:

— Нехай навпроти цього палацу виросте інший палац, ще прекрасніший, і нехай у ньому буде все, що забажається.

Не встиг він і оком змигнути, як палац виріс немов з-під землі, а сам хлопець опинився всередині, ніби завжди там жив; собака сидів у своїй будці, а кіт умивався біля вікна. Підійшов хлопець до вікна, відчинив його — а навпроти біля вікна сидить його красуня. Посміхнулися вони одне одному, позітхали, і хлопець вирішив, що тепер саме час попросити її руки. Дівчина була дуже рада, батьки теж, і через декілька днів зіграли весілля.

У перший же вечір молода дружина й запитусь:

— Скажи мені, як це твій палац відразу виріс з-під землі, немов гриб?

Задумався хлопець: сказати чи не сказати? А потім вирішив: «Адже вона моя дружина, а від дружини щось приховувати не варто». І розповів їй про чарівну каблучку. Потім обоє заснули.

А посеред ночі зла жінка потихеньку зняла каблучку з пальця сплячого чоловіка. Покликала слуг і наказала:

— Швидше йдіть із цього палацу! Повернімося до будинку моїх батьків!

Удома вона повернула каблучку на пальці й сказала:

— Нехай палац мого чоловіка опиниться на високій скелястій вершині он тієї гори!

